గంగాపుత్రుడు

శ్రీ జి. రామకృష్ణ

చేపలు పట్టడంలో తండ్రికన్నా మొనగాడని మెచ్చుకుంటున్నారు బెస్తలందరు రత్తాల్ని. తన పేరు, తన పేరేకాదు తర తరాలుగా వస్తున్న తమ వంశం పేరు నిలబెట్టిన కొడుకు పుట్టినందుకు రాఘవులు చెప్పరాని ఆనందం పొందుతున్నాడు. ఒక్కగానొక్కడే గాబట్టి ప్రాణంగా చూసుకుంటున్నారు తల్లి తండ్రులు రత్తాల్ని. ఒంటరిగా ఎప్పుడూ పోనివ్వడు కొడుకుని. తను తెప్పమీద లేందే కొడుకుని చేపలకు పంపడు. తోటిబెస్తలు మేమంతా వున్నాం మాతో పంపు ఫరవాలేదు అన్నా ఒప్పుకోడు రాఘవులు. సాటిలేని బెస్త అనిపించుకున్నా తండ్రి చాటు వాడుగా పెరుగుతున్నాడు రత్తాలు. ఒకవేళ తండ్రి మెత్తబడ్డా తల్లి కోటమ్మ లబోదిబో మంటుంది తండ్రి లేకుండా కొడుకు బయలుదేరితే. బందరు కోటలో రాఘవులంటే గజ యీతగాడని పేరు. ఉక్కులాంటి మనిషి. అలాంటి రాఘవులు నలభయ్యోపడిలో పడ్డ తర్వాత అడపా తడపా ఖాయిలా పడుతున్నాడు. ఇదివరకు మాదిరి సముద్రంలోకి పోలేక పోతున్నాడు. ఒకమారు చేపలకి వెళ్తే రెండు మూడు రోజులు బాధ పడుతున్నాడు జ్వరంతో, దగ్గుతో. ఈ నాగాల మూలంగా రాబడి తగ్గింది.

రత్తాలు తండ్రి పరిస్థితి చూసి తండ్రిని పూర్తిగా విశ్రాంతి తీసుకోమన్నాడు. ఇరవై యేళ్ళవాడయ్యాడు గాబట్టి రత్తాలు ఇంటి కష్టసుఖాలు బాగా గ్రహించాడు. రాఘవులికి దుఃఖం పొర్లుకొచ్చింది. తన వంట్లో ప్రాణంవుండగా కొడుకు తను లేకుండా పడవెక్కటం సహించలేనన్నాడు తండ్రి. ఎన్నో విధాల తండ్రికి చెప్పాడు. తల్లికి కూడా చెప్పాడు. మొదట్లో యిద్దరూ అంగీకరించలేదు. కుటుంబ పరిస్థితులు నానాటికి అధ్వాన్న మవుతున్నాయి. రత్తాలు తండ్రికి తిరిగి చెప్పాడు. తాను చేపలకి వెళ్తానని. చివరకి తన తోటి బెస్తల్ని పిలిచి కొడుకును అప్పగించాడు రాఘవులు కళ్లనీళ్లతో. అంతా ధైర్యం చెప్పారు. సింహంలాంటి కొడుకును సముద్రంలోకి పంపడానికి భయపడొద్దన్నారు.

రత్తాలు సముద్రంలోకి పడవమీద వెళ్లటం ప్రారంభించాడు. దిట్టమైన బెస్త. చేపలకేం కొదవ! కొల్లలుగా పట్టుకొస్తున్నాడు. సాయంత్రం అయ్యేటప్పటికి తల్లి రత్తమ్మ గట్టున కొడుక్కోసం కనురెప్ప వాల్చకుండా నిరీక్షించేది. గంపెడు చేపలు తెచ్చేవాడు రత్తాలు.

బజారు పట్టుకెళ్ళి అమ్ముకొచ్చేది కోటమ్మ. కుటుంబం ఖర్చులకు రాబడి సరిపోయేది.

రాఘవులికి దగ్గు తగ్గలేదు. పైగా ముదిరింది. ఒకనాడు తండ్రిని బందరు పెద్దాసుపత్రికి తీసుకెళ్లాడు రత్తాలు. పరీక్ష చెయ్యాలన్నారు డాక్టర్లు. ఎక్సురే ఫోటో తీశారు. పెద్ద డాక్టరు నిట్టూర్చాడు. క్షయ అంకురించింది. మదనపల్లిగాని మద్రాసుగాని తీసుకు వెళ్లమని సలహాఇచ్చారు.

రాఘవులికి యిదివరకే అనుమానంవుండి, లోలోపల బాధ పడుతున్నాడేగాని ఎవ్వరికీ చెప్పలేదు. పెద్ద డాక్టరు ఒక్కసారి గుండె బద్దలుకొట్టినట్టు చెప్పడంతో రత్తాలుకి, తల్లికి కడుపు చెరువులయిపోయాయి.

తిరిగి యిల్లుచేరుకున్నారు, బరువు గుండెలతో. తండ్రిని రక్షించుకోవడం తనధర్మం అని తెలుసుకున్నాడు రత్తాలు. కానీ అంతా డబ్బుతో పని. రాఘవులు కూడా ఆ విషయంగురించే బాధపడుతున్నాడు. చికిత్స ఖర్చులు లేకపోయినా అక్కడికి పోవటానికి, రైలు ఖర్చులకు, పైఖర్చుకు సొమ్ము కావాలి.

రాఘవులుదగ్గర నిల్వసొమ్ము ఏమీ లేదు. రత్తాలు సంపాదన ఏరోజు కారోజు తిండికిసరిపోతోంది.

రత్తాలు పైకం గురించి తీవ్రంగా ఆలోచించాడు. ఒక ఆలోచన తట్టింది. స్వంతపడవ కళ్ళలో మెదిలింది.

దాన్ని అమ్మితే తండ్రి ప్రాణం కాపాడవచ్చని రత్తాలుకు ధైర్యం కల్గింది.

మాటలు తడబడుతూ తన అభిప్రాయం తండ్రికి చెప్పాడు. రాఘవులు గతుక్కుమన్నాడు. కొలకుల్లో నీళ్ళు నిల్చాయి. 'ప్రాణంకన్నా ఎక్కువయిందిరా పడవ మనికి, దాన్ని తెగనమ్మితే బతుకు దారేదిరా?' అన్నాడు రుద్ధకంఠంతో. అంతకుతప్ప వేరేమార్గం లేదని రాఘవులికి తెలియకపోలేదు.

'అవునే అయ్యా! నీ ప్రాణం సరిగ్గావుంటే యిలాంటిపడవలు మరోరెండు సంపాదించొచ్చు... నేనువెళ్ళి మరిడయ్య బాబాయితో చెప్పి రెండుమూడు రోజుల్లో వాకబు చేయమంటాను' అన్నాడు.

రాఘవులు కళ్ళల్లోంచి నీళ్ళురాలాయి. 'సరే చెప్పు' అన్నాడు బొంగురుగొంతుకతో.

రత్తాలు వెళ్ళి మరిడయ్యతో చెప్పి వచ్చాడు.

మర్నాటికే బేరంవచ్చింది. మూడొందలు రూపాయలకి ఖాయం అయింది. రాఘవులు తన పడవ అమ్మేశాడు. పైకం చేతికొచ్చింది రాఘవులు ఆరోగ్యం నానాటికి దిగజారుతుండటంవల్ల రత్తాలు, తల్లి ఖంగారు పడుతున్నారు.

కోటమ్మ అన్న గంగన్న మద్రాసులో వుంటున్నాడు. కష్టంలో ఆదుకుంటాడని కోటమ్మ నమ్మకం. అందుకని మద్రాసే వెళ్లేందుకు నిర్ణయించుకున్నారు.

మర్నాడే బయలుదేరారు. బెజవాడవచ్చి ప్యాసింజరులో మద్రాసు చేరుకున్నారు.

ముందుగానే వుత్తరం వ్రాయటంవల్ల గంగన్న సెంట్రలుస్టేషనుకు వచ్చాడు. బావ అనారోగ్యస్థితి చూసి వాపోయాడు. మేనల్లుణ్ణి చూసి, 'ఓరీ, రత్తాలు! ఎంత వాడివయ్యావురా' అని పలకరించాడు.

"ఏం చెల్లమ్మా! బావకు సుస్తీ అని మాటవరసకన్నా ఎప్పుడూ రాయించలేదేమే?" అని అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

"మాకు మటుకేం తెలుసన్నా! పెద్దదొర చెప్పాక తెలిసింది. వెంటనే బయలుదేరాం. నీమీదే ఆశ పెట్టుకువచ్చాను." అని కళ్ళతడిపెట్టుకుంది కోటమ్మ.

గంగన్నపాక ట్రిప్లికేనులో సముద్రానికి దగ్గర్లో వుంది. ఇల్లు చేరుకున్నారు. గంగన్న భార్య సత్తెమ్మ చుట్టాలందర్నీ పలకరించింది. గంగన్న కూతురు భూషమ్మ బావను చూసి సిగ్గుపడింది. కాని క్రీగంటితో చూసి బావను మెచ్చుకుంది లోలోపల. కోటమ్మ మేనకోడల్ని దగ్గరకు తీసుకుని ఆప్యాయంగా పలకరించింది.

ఆ మరుసటిరోజే రాఘవుల్ని తాంబరం క్షయాసుపత్రిలో జేర్చారు. ఆస్పత్రిలో దగ్గర యింకెవ్వరూ వుండవసరంలేదు. అన్ని ఏర్పాట్లు ఆస్పత్రిలోనే సమకూరుస్తారు. అందువల్ల కోటమ్మ రత్తాలు ఇంటిదగ్గరే వున్నారు. రత్తాలో, గంగన్నో ఎవరో ఒకరు ప్రతిరోజు వెళ్లి రాఘవుల్ని చూసి వస్తున్నారు.

గంగన్నకి ఒక్కగా నొక్క చెల్లెలు కోటమ్మ. చెల్లలంటే ప్రాణం. అందులోనూ ఆపదలో వచ్చిందని మరింత ప్రాణంగా చూస్తున్నాడు.

బావను చూసి మొదట భూషమ్మ సిగ్గుపడింది. బావను క్రిందటి మారు మూడేళ్ళ క్రిందట వచ్చినప్పుడు చూసింది. అప్పుడు తనకి పన్నెండేళ్లు. ఇద్దరూకలసి మెలిసి తిరిగేవారు రకరకాల కబుర్లూ, కథలూ చెప్పుకునేవారు. సాయంత్రంపూట సముద్ర పొడ్డుకెళ్లి తండ్రికోసం ఎదురుచూస్తూ వుండేవారు. గంగన్న వచ్చేవరకు కెరటాలతో ఆడుకునేవారు. అప్పుడు అత్తా, బావ పదిహేనురోజులుండి తిరిగి వెళ్లిపోయారు. అవన్నీ గుర్తుకొచ్చాయి యిద్దరికీ వారిసిగ్గు క్రమంగా మాయమై పోయింది.

రత్తాలు తన యింట్లోనే వుండటం భూషమ్మకు మహానందంగా వుంది. ఆమెలో క్రొత్తవెలుగు పొడచూపింది. ఇదివరకు మనోపథంలో చూసుకుంటున్న బావ ఎదురుగా వుండటం ఆ అనుభూతికి కారణం. భూషమ్మ బంగారు బొమ్మగా కనిపించింది రత్తాలుకి. ఎన్ని ముచ్చట్లు చెప్పినా యింకా చెప్పబుద్ధి అయ్యేది రత్తాలుకి. ఆమె తేనెపలుకులు ఎంత విన్నా తనివి తీరేది కాదు.

కాని రత్తాలకి తండ్రి వ్యాధికరించి బెంగగా వుంది. దానికితోడు తాను వూరికే వుంటున్నాడు. చేతిలో పైకం హరించిపోతోంది. తానుకూడా చేపలు పట్టడానికి వెళ్ళాలని నిర్ణయించుకున్నాడు. తన అభిప్రాయం తల్లికిచెప్పాడు. పరిస్థితుల బట్టి తల్లి సమ్మతించింది.

ఆ సంగతి గంగన్నకు చెప్పాడు. 'అదేమిట్రా! రత్తాన్నా నీకెవరు చెప్పార్రా చుట్టంగా వచ్చిన వాడివి పనిచేయటం ఎందుకురా? అన్నాడు.

'అదికాదు మామా. ఏదో చుట్టం చూపుగా రాలేదుగా. ఎంతకాలం వుండాలో తెలియదాయె. నువ్వుమాత్రం ఎక్కడనుంచి తెస్తావు అందరికి, నాకు బాగా అలవాటే మామా. బందర్లో సముద్రంలోకి వెళ్తే నేవున్నా. మీ కట్టమరం నాకో లెక్కా జమా. రేపట్నుంచే నే కూడా వస్తా మామా.' అన్నాడు రత్తాలు.

గంగన్న కాదనలేక పోయాడు.

ఆ మర్నాటినుంచీ రత్తాలు చేపలు పట్టడానికి వెళ్తున్నాడు. గంగన్న మేనల్లుడి నేర్పుచూసి ఆశ్చర్య పోయాడు. గంగన్నకాదు తోటిబెస్తలు కూడా రత్తాల్ని పొగిడారు. పెద్దపెద్ద చేపల్ని సునాయాసంగా పట్టేవాడు.

రోజూ సముద్రంలోకి వెళ్ళేముందు గంగమ్మ తల్లికి పూజచేసి భూషమ్మ, తండ్రికి బావకు మొఖాన కుంకుమ పెట్టేది. వాళ్ళని కాపాడమని గంగమ్మ తల్లికి వేయి దండాలు పెట్టేది. ప్రొద్దు క్రుంకగానే ఒడ్డునుండి ఎదురుచూసేది. అల్లంత దూరంలో తండ్రి బావవున్న కట్టమరం చూసి చిరునవ్వుతో ఆహ్వానించేది. హృదయంలో పొంగే ఆనంద తరంగాలు కళ్ళలో ప్రతిబింబించేవి. తను తెచ్చినచేపలు భూషమ్మకు అందించేవాడు రత్తాలు.

ఒక్కొక్కప్పుడు గంగన్న తాంబరం ఆసుపత్రికి వెళ్తుండే వాడు బావమరిదిని చూట్టానికి. అపుడు రత్తాలు ఇతరబెస్తలతో సముద్రానికి వెళ్ళేవాడు. రాఘవులు ఆరోగ్యం మునుపటికన్నా నయంగా వుంది. క్షయ యింకా ప్రారంభావస్థలో నే వుండటం వల్ల తిరిగి పూర్తిగా స్వస్థత చేకూరుతుందని డాక్టరు ధైర్యం చెప్పాడు. అదివిని కోటమ్మ మంగళసూత్రం కళ్ళకద్దుకుని పరమాత్ముడికి కోటి నమస్కారాలు అర్పించింది.

ఒకరోజున గంగన్న బావమరిదిని చూడటానికి వెళ్లాడు. ఉదయంనుంచే కొంచెం మబ్బు మబ్బుగా వుంది.

బెస్తలందరితో పాటు రత్తాలు కూడా చేపలు పట్టడానికి బయలు దేరాడు. ఎందుకో భూషమ్మ మనస్సు ఆనాడు కలత పడింది. 'మబ్బుగా వుంది బావా ఇవ్వాళ మాని రేపు వెళ్ళకూడదా? అంది గోముగా.

రత్తాలు నవ్వాడు. భూషమ్మ ముఖంలోకి ప్రేమగా చూస్తూ, 'నాకేం భయం భూషీ! ఈ మబ్బులు వుంటాయా? కొంచెం గాలివిసిరే పోతాయి. దీనికే జడిసి మానుకుంటామా' అన్నాడు ప్రయాణమౌతూ.

కట్టమరంమీద రత్తాలు సముద్రంలోకి వెళ్లాడు తోటి బెస్తలతో. రెండు గంటల తర్వాత మబ్బులు బాగా క్రమ్మాయి. గాలి కూడా జోరయింది. మబ్బులు తేలిపోయే జాడలు కన్పించ లేదు. రత్తాలు, బెస్తలు సముద్రంలో బాగా పైకి వెళ్లారు. ఆకాశంవేపు తలెత్తి చూశారు. భయంకరంగా వుంది. గాలి హోరుపెడుతూ వీస్తోంది. గంగమ్మ తల్లి పరవళ్ళు త్రొక్కుతోంది. అలలు పందాలు వేసుకున్నట్టు ఉవ్వెత్తుగా ఎగురుతున్నాయి. కట్టమరం ఒడ్డుకు పడదామని రత్తాల్తు, తోటి బెస్తలు ప్రయత్నించారు. సాధ్యపడ లేదు.

తుపాను పోకళ్ళు కన్పించాయి. కట్టమరంమీద వుండటానికి సాధ్యం కావడం లేదు. తెడ్డు వేయడానికి వీలుకాకుండా అలలు ముంచెత్తుతున్నాయి. గాలి ఎడాపెడా కొడుతోంది. దారీ తెన్నుతోచడంలేదు. బలం కొద్దీ కట్టమరాన్ని గట్టిగా అంటిపెట్టుకుని వున్నారు. ఒక గంట అలా వుండగల్గారు. తుపాను ముదిరింది. కుంభవర్షం కురుస్తోంది. రౌద్రరూపం దాల్చిన అలలలో మునకలు వేస్తున్నారు. చేతులు పటు తప్పాయి. కట్టమరంమీదనుంచి జారిపోయారు. ఎవరెక్కడున్నారో తెలియలేదు. ఎటు కొట్టుకు పోతున్నదీ తెలియకుండా వుంది. మృత్యువుతో పోట్లాడుతున్నారు ఎవరిమటుకు వారు ఆ సముద్రం మధ్య.

గట్టున కోటమ్మ, గంగన్న భార్య, కూతురూ వచ్చి నిలబడ్డారు. రెప్పలు వాల్చకుండా చూశారు. రత్తాలు తిరిగి రాలేదు. తతిమ్మా బెస్తలుకూడా రాలేదు. చీకటి పడింది. తుఫాను అంతకంతకు హెచ్చింది. కోటమ్మ గుండెలు బాదుకుని ఏడ్చింది, కొడుకు కోసం. గంగన్న కూడా ఏడ్చాడు చిన్న పిల్లవాడి మాదిరి. ఏం చేయ

డానికి పాలుపోలేదు. సత్తెమ్మ ఆడబిడ్డను ఓదార్చింది. భూషమ్మ లోలోపల కుమిలి పోయింది, బావకోసం. ఆ పెనుగాలిలో అతికష్టంమీద ఇల్లు చేరుకున్నారు. అప్పటికి పాకకి కప్పు సగం ఎగిరిపోయింది. ఆ రాత్రి పాకలో వుండటం ప్రమాదం అని తెలుసుకున్నాడు. ప్రక్కన పాకలు అప్పటికే చాలా కూలేయి. లోపలి నుంచి పనికి వచ్చే సామాను తీసుకుని కొంచెం దూరంలోవున్న ఒక పెద్ద బంగాళా వసారాలోకి చేరారు. బిక్కు బిక్కుమంటూ ఆ రాత్రి గడిపారు. రాత్రంతా తుఫాను జోరు తగ్గలేదు. వారి ప్రాణాలన్నీ రత్తాలుమీదే వున్నాయి. ఆ నాటి మధ్యాహ్నానికి గాలి విసురు తగ్గింది. వాన కొంచెం తెరిపిచ్చింది. సాయంకాలానికి ప్రశాంతత పడింది.

తిరిగి సముద్రపొడ్డుకు వెళ్ళి చూశారు. కట్టమరాల జాడే లేదు. చూసి చూసి వెళ్ళిపోయారు. ఆ రాత్రి ఆ వసారాలోనే గడిపారు. గంగన్న, అధికార్లకి, రత్తాలు తుపానులో చిక్కుకున్న వైనం తెలిపి సహాయం అర్థించాడు.

మర్నాడు వుదయమే గంగన్న తన పాక దగ్గరకు వెళ్లాడు. ఆ ప్రదేశమంతా పెద్ద చెరువైపోయింది. తన పాక తాలూకు కర్రలు, ఆకులు తీసుకుని దూరంగా యింకో ఎత్తు జాగాలో పాక కట్టడానికి ఏర్పాటు చేశాడు. మరో ముగ్గురి సాయంతో పాక తయారయింది సాయంకాలానికి. కుటుంబాన్ని అక్కడకు చేర్చాడు.

కోటమ్మ, భూషమ్మ సముద్రపొడ్డుకు వచ్చారు. పోయిన కట్టమరాల అజా పజా తెలియలేదు. మొత్తం పదమూడుమంది కన్పించటం లేదు. బంధు జనం యావత్తు లబో దిబోమని గోల పెడుతున్నారు.

కోటమ్మ గగ్గోలు పెట్టి ఏడుస్తోంది. భూషమ్మ లోలోపల కుమిలిపోతోంది. కోటమ్మ యింటికి వెళ్ళింది. భూషమ్మ ఒడ్డునుంచి కదల్లేదు. బావ తిరిగి వస్తాడని ఎదురు చూస్తోంది. సముద్రంలోకి బెస్తలు తిరిగి కట్టమరాలలోవెళ్ళి చేపలు పట్టకొస్తున్నారు. చేపలు పట్టందే వాళ్ళకి తిండి దొరకదు.

ఏ కట్టమరం ఒడ్డుకు వచ్చినా తన బావే వస్తున్నాడని అనుకొని దగ్గరగావెళ్ళి చూసేది. రత్తాలు లేక పోవటం గమనించి కళ్లనీళ్లు పెట్టుకునేది. ఆస్పత్రి నుంచి గంగన్న తిరిగివచ్చాడు. మర్నాడే రాఘవుల్ని పంపించి వేస్తామన్నారని కోటమ్మతో చెప్పాడు. రాఘవులికి పూర్తి ఆరోగ్యం చేకూరింది. రోగ చిహ్నాలు పోయాయి. అది సంతోషవార్త అయినా రత్తాలు గురించిన వేదన యీ సంతోషాన్ని అనుభవించనీయలేదు.

గంగన్న వెళ్ళి, భూషమ్మను ఒడ్డునుంచి ఓదార్చి యింటికి తీసుకువచ్చాడు.

మర్నాడు పదిగంటలకు రాఘవులు ఆస్పత్రి వదిలివచ్చాడు. కొడుకుని తలచుకుని భార్యాభర్తలు వెక్కి వెక్కి ఏడ్చారు.

ముందు చేయవలసినపని ఎవరికీ తోచలేదు. భూషమ్మ మరీ బాధపడుతోంది. ఆ సాయంకాలం ఒడ్డుకువెళ్ళి కూర్చుంది. పరిపరి విధాల ఆలోచిస్తోంది భూషమ్మ. తనుకూడా బావతోపాటే సముద్రంలోకి పోదామా అని కూడ తలపోస్తోంది. కాని తిరిగి బావ వస్తాడేమోననే ఆశతో వెనకడుగు వేస్తోంది. వేరే తలపే లేదు. అలలవంకా, కట్టమరాలవంకా చూస్తోంది. ఆమె ఆలోచనలు తీవ్రరూపం దాలుస్తున్నాయి. ప్రొద్దు క్రుంకుతోంది. ఆమె ఆశలు సన్నగిల్లాయి. ఆవేశం పెరిగింది. లేచింది. అతివేగంగా నీళ్ళల్లోకి దిగింది. వాహ్యాళికొచ్చిన జనానికిది అర్థం కాలేదు. అలలతో ఆట అనుకున్నారు. భూషమ్మ మరీ లోతుకి వెళ్తోంది. జనం ఆమె అఘాయిత్యం చేయబోతోందని గ్రహించారు. భూషమ్మ యింకా లోపలికి పోతోంది. అలలపైన తేలుతోంది. జనం గొల్లుమని అరిచారు. ఎవరూ ధైర్యంచేసి దూకటంలేదు. ఆమెను రక్షించడానికి. కేకలు ఎక్కువయ్యాయి. గుంపు చేరారు. బొబ్బలు పెడుతున్నారు.

ఇంతలో ఒక యువకుడు బాణం మాదిరి గుంపును చీల్చుకుని సముద్రంలోకి దూకాడు. పెద్ద చేపమాదిరి యీది భూషమ్మను పట్టుకున్నాడు. భుజం మీద వేసుకుని ఒడ్డు చేరాడు. జనం యావత్తూ యువకుణ్ణి పొగిడారు.

యువకుడు భూషమ్మవంక ఆవేదనతో చూస్తున్నాడు. భూషమ్మ కళ్ళు తెరిచింది. ఆశ్చర్యపోయింది. 'అ,! బావా!, నువ్వా ఎలా వచ్చావ్?' అంది.

'ఆ, నేనే రత్తాలు బావనే. ఎంత పని చేశావ్ భూషీ?' అన్నాడు.

భూషమ్మ బావను చూసి మహానందం పొందింది. లేచి నుంచుంది. ఇద్దరూ ఇంటి ముఖంపట్టారు. జనం ఆశ్చర్యపోయారు.

'భూషీ! ఇలా ఎందుకు చేశావ్?' అని అడిగాడు రత్తాలు.

'నీకోసమే బావా. ఎంతకీ రాకపోతే నేనే బయలుదేరా. అయితే నీవెలా వచ్చావ్?' అని అడిగింది కుతూహలంతో.

'తుపానుకు మేం కొట్టుకుపోయాం. కట్టమరం ఎక్కడో పోయింది. తలోదారిన పడి సముద్రంమీద తేలుకుంటూ ఎక్కడెక్కడికో పోయాం. నేను మరో ముగ్గురం ఇక్కడికి ఎనిమిది మైళ్ళ దూరంలో ఒడ్డుకు చేరాం. ఒడ్డున మమ్మల్ని ఎవరో తీసి ఆస్పత్రిలో చేర్చారు. నిన్న ఉదయానికి బాగా తెలివొచ్చింది. ఆస్పత్రిలో ఉన్నాం. యివ్వాళ ఉదయం వరకు. తర్వాత లారీలో మమ్మల్ని యిక్కడకు చేర్చారు. మన పాతపాక లేదుగా! వెతికి వెతికి కొత్త పాక తెలుసుకున్నా రాంగానే నన్ను అంతా కావలించుకుని ఏడ్చారు. తర్వాత నీకోసం చూశాను. అన్ని ప్రక్కలా. నువ్వు రాలేదు. అమ్మని అడిగాను ఒడ్డున వున్నాదని అమ్మ చెప్పింది. వచ్చాను ఒడ్డుకి. వెతుకుతున్నా నీకోసం. ఇంతలో గోల వినిపించింది. ఎవరో సుముద్రంలో పడ్డారంటే రక్షించేందుకు దూకాను. నిన్నే రక్షించుకున్నాను, భూషీ!' అని ముగించాడు.

ఇంతలో పాక వచ్చింది.

భూషమ్మ వుదంతం విని అంతా మరీ ఆశ్చర్యపోయారు.

ఆ రాత్రి పెద్ద పండుగ చేసుకున్నారు. మాటల సందర్భంలో రత్తాల్ని భూషమ్మ కిచ్చేందుకు నిశ్చయించుకున్నారు. త్వరలో ఆ మూడు ముళ్ళు వేయించాలనుకున్నారు. మర్నాడు రాఘవులు, కోటమ్మ రత్తాలు తిరిగి బందరు కోటకు ప్రయాణమయ్యారు.

ప్రమాద రక్షణకు ప్రశస్తమైనది భీమా
ఎప్పుడు ఏ ప్రమాదం వచ్చేదీ, ఏ క్షణం ఎలా ఉండేదీ తెలియని ఈ దినాలలో
* అగ్ని * మోటార్‌కారు * కార్మిక నష్టపరిహారం * నౌక
* ఫయడిలిటి గ్యారంటీ మొదలైన భీమాలకు
మాతో సంప్రతించండి.
యునైటెడ్ ఇండియా ఫైర్ అండ్ జనరల్
ఇన్సూరెన్సు కంపెనీ,
"యునైటెడ్ ఇండియా లైఫ్ బిల్డింగ్స్"
ఎస్ప్లనేడ్, మద్రాసు.
Telephone: 4241, Telegrams: "UNIGEN"
బ్రాంచీలు:
విజయవాడ - బెంగుళూరు - బొంబాయి - కలకత్తా - న్యూఢిల్లీ - పాట్నా - హుబ్లి
కొలంబో - సింగపూరు - కోయంబత్తూరు.